YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS
28 päivänä kesäkuuta 2000 *

Asiassa C-116/00,

jonka Cour d'appel de Paris (Ranska) on saattanut EY 234 artiklan nojalla yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi saadakseen tässä kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevassa rikosasiassa, jossa vastaajana on

Claude Laguillaumie,

ennakkoratkaisun EY:n perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklan (joista on muutettuina tullut EY 28 ja EY 30 artikla), EY:n perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan (joista on tullut EY 81 ja EY 82 artikla) sekä teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 28 päivänä maaliskuuta 1983 annetun neuvoston direktiivin 83/189/ETY (EYVL L 109, s. 8), jätteistä annetun direktiivin 75/442/ETY muuttamisesta 18 päivänä maaliskuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/156/ETY (EYVL L 78, s. 32) ja pakkauksista ja pakkausjätteistä 20 päivänä joulukuuta 1994 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 94/62/EY (EYVL L 365, s. 10) tulkinnasta,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN,

toimien kokoonpanossa: presidentti G. C. Rodríguez Iglesias, jaostojen puheenjohtajat J. C. Moitinho de Almeida, D. A. O. Edward, L. Sevón (esittelevä tuomari) ja R. Schintgen sekä tuomarit P. J. G. Kapteyn, C. Gulmann, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, G. Hirsch, P. Jann, H. Ragnemalm, M. Wathelet, V. Skouris ja F. Macken,

julkisasiamies: F. G. Jacobs,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Cour d'appel de Paris on esittänyt "Requête dans l'intérêt de la loi" otsikoidulla päiväämättömällä asiakirjalla, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 27.3.2000, EY 234 artiklan nojalla ennakkoratkaisukysymyksen EY:n perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklan (joista on muutettuna tullut EY 28 ja EY 30 artikla), EY:n perustamissopimuksen 85 ja 86 artiklan (joista on tullut EY 81 ja EY 82 artikla) sekä teknisiä standardeja ja määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 28 päivänä maaliskuuta 1983 annetun neuvoston direktiivin 83/189/ETY (EYVL L 109, s. 8), jätteistä annetun direktiivin 74/442/ETY muuttamisesta 18 päivänä maaliskuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/156/ETY (EYVL L 78, s. 32) ja pakkauksista ja pakkausjätteistä 20 päivänä joulukuuta 1994 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 94/62/EY (EYVL L 365, s. 10) tulkinnasta.

2 Kysymys on esitetty rikosasiassa, jossa vastaajana on Claude Laguillaumie, jonka väitetään tietoisesti ja tahallaan laiminlyöneen huolehtia sellaisista jätteitä tuottavista tuotteista, joita hänen johtamansa yritys myy tai luovuttaa käyttäjän haltuun, tai laiminlyöneen varmistaa, että niistä huolehditaan, tai osallistua niistä huolehtimiseen. Tästä rikoksesta ja siitä tuomittavasta rangaistuksesta säädetään jätteistä huolehtimista ja materiaalien talteenottoa koskevan 15.7.1975 annetun lain nro 75-633 (loi n° 75-633, du 15 juillet 1975, relative à l'élimination des déchets et à la récupération des matériaux, Journal officiel de la Republique française, jäljempänä JORF, 16.7.1975, s. 7279) 6-2 ja 24 §:ssä, sellaisina kuin ne ovat täsmennettyinä lain nro 75-633 soveltamisesta pakkausten hylkäämisestä aiheutuviin jätteisiin 1.4.1992 annetulla asetuksella nro 92-377 (décret n° 92-377, du 1er avril 1992, portant application pour les déchets résultant de l'abandon des emballages de la loi n° 75-633, JORF 3.4.1992, s. 5003).

3 Asetuksen nro 92-377 4 ja 6 §:stä seuraa muun muassa, että jokaisen valmistajan, jonka tuotteita markkinoidaan pakattuina, on osallistuttava kaikista pakkausjätteistään huolehtimiseen tai huolehdittava niistä. Valmistaja voi tässä tarkoituksessa siirtää vastuun käytetyistä pakkauksista ympäristöministerin, talousministerin, teollisuusministerin, maatalousministerin ja paikallisista julkisyhteisöistä vastaavan ministerin yhteisellä päätöksellä hyväksytylle laitokselle.

4 Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen päätöksen mukaan elinkeinonharjoittaja voi täyttää kotitalouksien pakkauksista huolehtimiseen liittyvät velvollisuutensa seuraavilla tavoilla:

— joko suorittaa maksuosuutensa sellaiselle viranomaisten hyväksymälle laitokselle, joka on velvoitettu vastaamaan pakkausjätteiden talteenotosta ja hyödyntämisestä ja joka tässä tapauksessa on Eco Emballages SA (jäljempänä Eco Emballages), joka on vuodesta 1993 lähtien ollut viranomaisten hyväksymä asetuksen nro 92/377 nojalla

— tai itse perustaa järjestelmä käyttämiensä pakkausten keräämiseksi ja niistä huolehtimiseksi.

5 Koska Laguillaumie ei ollut ryhtynyt mihinkään toimenpiteisiin, jotta hänen yhtiönsä noudattaisi pakkauksista huolehtimiseen liittyviä velvollisuuksiaan, virallinen syyttäjä on vaatinut hänelle rangaistusta.

6 Ennakkoratkaisupyynnöstä ilmenee, että vastaajaa vastaan näiden tosiseikkojen johdosta Tribunal correctionnel d'Auxerressa (Ranska) nostettu syyte hylättiin sen johdosta, että asetuksen nro 92/377 ei katsottu olevan direktiivin 91/156/ ETY mukainen.

7 Asiaa Cour d'appel de Paris'ssa käsiteltäessä vastaaja väitti, että Eco Emballages käyttää väärin määräävää markkina-asemaansa perustamissopimuksen 86 artiklassa tarkoitetulla tavalla. Tästä seuraa hänen mukaansa, että Ranskan lainsäädäntö, johon häntä vastaan nostettu syyte perustuu, on perustamissopimuksen 30 ja 36 artiklassa asetettujen periaatteiden vastaista ja että asetuksessa nro 92/377 ei määritellä riittävän selkeästi tiettyjä toimenpiteitä, joilla jätteistä huolehtimiseen on osallistuttava.

8 Cour d'appel lausuu seuraavaa:

"Tämän vuoksi tuomioistuin asiasta neuvoteltuaan tiedustelee yhteisöjen tuomioistuimen mielipidettä ennakkoratkaisukysymyksestä, ovatko 1.4.1992

annettu asetus ja Eco Emballagesin hyväksymisestä hoitamaan yksinoikeudella kaikkien muiden tuotteiden kuin lasin ja lääkkeiden talteenottoa Ranskan alueella 12.11.1992 ja 30.8.1996 tehdyt ministeriöiden päätökset sopusoinnussa niiden periaatteiden kanssa, jotka ilmenevät

— Rooman sopimuksen 85 artiklasta

— Rooman sopimuksen 86 artiklasta

— 18.3.1991 annetusta direktiivistä 91/156/ETY

— 28.3.1983 annetusta direktiivistä — — [83/189/ETY]

— Rooman sopimuksen 30 ja 36 artiklasta ja — — 20.12.1994 annetusta — — direktiivistä 94/62/EY."

9 Cour d'appel mainitsee, että pyyntöön on liitetty säädöstekstit, Laguillaumien puolustuskirjelmä ja "valokopio menettelystä", jonka kilpailusta, kulutuksesta ja petosten estämisestä vastaava alueviranomainen oli käynnistänyt Laguillaumieta vastaan.

10 Ensiksi on todettava, että kysymys on esitetty päiväämättömällä asiakirjalla, jonka otsikkona on "Requête dans l'intérêt de la loi". Vaikka tällainen muoto on epätavallinen, yhteisöjen tuomioistuimen tehtävänä ei ole, kun otetaan huomioon yhteisöjen tuomioistuimen ja ennakkoratkaisukysymyksen sille esittäneen kan-

sallisen tuomioistuimen välinen tehtävänjako, tutkia, onko kansallinen tuomioistuin tehnyt päätöksen, jolla asia on saatettu sen käsiteltäväksi, tuomioistuinorganisaatiota ja oikeudenkäyntimenettelyä koskevien kansallisten oikeussääntöjen mukaisesti (ks. vastaavasti asia 65/81, Reina, tuomio 14.1.1982, Kok. 1982, s. 33, 7 kohta; Kok. Ep. VI, s. 285).

11 Lisäksi on todettava, että yhteisöjen tuomioistuimella ei vakiintuneen oikeuskäytäntönsä mukaan ole toimivaltaa EY 234 artiklan nojalla ratkaista kansallisen säännöksen yhteensoveltuvuutta yhteisön oikeuden kanssa (asia 14/86, Pretore di Salò v. X, tuomio 11.6.1987, Kok. 1987, s. 2545, 15 kohta; Kok. Ep. IX, s. 111).

12 Yhteisöjen tuomioistuin voi kuitenkin erottaa kansallisen tuomioistuimen esittämien tietojen perusteella ennakkoratkaisukysymysten sanamuodosta yhteisön oikeuden tulkintaa koskevat osat auttaakseen kansallista tuomioistuinta ratkaisemaan sen käsiteltäväksi saatetun oikeudellisen ongelman (em. asia Pretore di Salò v. X, tuomion 16 kohta).

13 On siis tutkittava, sisältääkö kansallisen tuomioistuimen esittämä pyyntö ne tiedot, jotka ovat tarpeen, jotta yhteisöjen tuomioistuin voi antaa yhteisön oikeudesta sellaisen tulkinnan kansalliselle tuomioistuimelle, josta on sille hyötyä, sen jälkeen kun yhteisöjen tuomioistuin on kuullut EY:n tuomioistuimen perussäännön 20 artiklassa tarkoitettuja osapuolia.

14 Tässä yhteydessä on syytä muistuttaa, että ennakkoratkaisupyynnöissä annetut tiedot eivät ole tarpeen ainoastaan sen vuoksi, että yhteisöjen tuomioistuin voisi niiden perusteella antaa vastauksia, joista on hyötyä, vaan myös siksi, että jäsenvaltioiden hallituksilla ja muilla osapuolilla on näiden tietojen perusteella mahdollisuus esittää huomautuksensa EY:n tuomioistuimen perussäännön 20 artiklan mukaisesti (asia C-422/98, Colonia Versicherung ym., määräys 2.3.1999, Kok. 1999, s. I-1279, 5 kohta). Yhteisöjen tuomioistuimen on huolehdittava siitä, että tämä mahdollisuus turvataan, kun otetaan huomioon se, että edellä mainitun määräyksen nojalla ainoastaan ennakkoratkaisupyynnöt annetaan tiedoksi näille osapuolille (yhdistetyt asiat 141/81—143/81, Holdijk ym.,

tuomio 1.4.1982, Kok. 1982, s. 1299, 6 kohta; Kok. Ep. VI, s. 379; asia C-326/95, Banco de Fomento e Exterior, määräys 13.3.1996, Kok. 1996, s. I-1385, 7 kohta ja asia C-176/96, Lehtonen ja Castors Braine, tuomio 13.4.2000, Kok. 2000, s. I-2681, 23 kohta).

15 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä seuraa, että jotta yhteisön oikeutta voitaisiin tulkita siten, että tulkinnasta olisi kansalliselle tuomioistuimelle hyötyä, sen on määriteltävä esittämiinsä kysymyksiin liittyvät tosiseikat ja oikeudelliset seikat tai ainakin selostettava ne tosiseikkoja koskevat olettamukset, joihin nämä kysymykset perustuvat (ks. mm. yhdistetyt asiat C-320/90—C-322/90, Telemarsicabruzzo ym., tuomio 26.1.1993, Kok. 1993, s. I-393, 6 kohta; asia C-157/92, Banchero, määräys 19.3.1993, Kok. 1993, s. I-1085, 4 kohta; yhdistetyt asiat C-128/97 ja C-137/97, Testa ja Modesti, määräys 30.4.1998, Kok. 1998, s. I-2181, 5 kohta; asia C-9/98, Agostini, määräys 8.7.1998, Kok. 1998, s. I-4261, 4 kohta; em. asia Colonia Versicherung ym., määräyksen 4 kohta ja em. asia Lehtonen ja Castors Braine, tuomion 22 kohta).

16 Yhteisöjen tuomioistuin on myös korostanut, että on tärkeää, että kansallinen tuomioistuin ilmoittaa täsmällisesti ne syyt, joiden perusteella se on päättänyt pyytää yhteisön oikeuden tulkintaa ja päätynyt siihen, että ennakkoratkaisun esittäminen yhteisöjen tuomioistuimelle on tarpeellista (asia C-101/96, Italia Testa, määräys 25.6.1996, Kok. 1996, s. I-3081, 6 kohta; em. asia Testa ja Modesti, määräyksen 15 kohta ja em. asia Agostini, määräyksen 6 kohta). Yhteisöjen tuomioistuin on esimerkiksi todennut, että on välttämätöntä, että kansallinen tuomioistuin antaa edes vähäisen selostuksen niistä syistä, joiden perusteella se on valinnut ne yhteisön oikeuden säännökset tai määräykset, joiden tulkintaa se pyytää, sekä siitä yhteydestä, jonka se katsoo vallitsevan näiden säännösten tai määräysten ja käsillä olevassa asiassa sovellettavan kansallisen lainsäädännön välillä (asia C-167/94, Grau Gomis ym., määräys 7.4.1995, Kok. 1995, s. I-1023, 9 kohta).

17 On kuitenkin todettava, että ennakkoratkaisupyyntö ei sisällä riittävästi tietoja täyttääkseen nämä edellytykset.

18 Erityisesti on todettava, että kansallinen tuomioistuin ei yksilöi niiden säännösten, joiden tulkintaa se pyytää, ja tosiasiallisen tilanteen tai sovellettavan kan-

sallisen lainsäädännön välistä yhteyttä. Se ei esimerkiksi erittele sitä, mikä voisi olla perustamissopimuksen 86 artiklan vastaista määräävän markkina-aseman väärinkäyttöä, eikä sitä, mikä olisi se kansallinen säännös, jonka arvioimiseen kansallinen tuomioistuin tarvitsisi direktiivin 83/189/ETY tulkintaa.

19 Näiden tietojen puuttumisesta seuraa, että ei ole mahdollista määrittää sitä konkreettista tulkintaongelmaa, joka voisi nousta esille yhteisön oikeuden kunkin sellaisen säännöksen yhteydessä, joiden tulkintaa kansallinen tuomioistuin pyytää. Tosiasiallisen ja oikeudellisen asiayhteyden yksilöimistä on kuitenkin edellytettävä erityisesti kilpailun alalla, jolle on luonteenomaista tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen monimutkaisuus (em. asia Banchero, määräyksen 5 kohta ja em. asia Lehtonen ja Castors Braine, tuomion 22 kohta).

20 On totta, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin on ilmoittanut liittäneensä pyyntöönsä Laguillaumien puolustuskirjelmän ja kansallisessa menettelyssä kertyneen aineiston.

21 Vaikka nämä asiakirjat olisivatkin omiaan täsmentämään ennakkoratkaisukysymyksen asiayhteyden, on huomattava, että EY 234 artiklalla on luotu yhteisöjen tuomioistuimen ja kansallisten tuomioistuinten välille suora yhteistyömenettely, jonka aikana riidan asianosaisilla on ainoastaan tilaisuus esittää huomautuksiaan asiasta sellaisena, kuin kansallinen tuomioistuin on siihen liittyvät oikeudelliset seikat selostanut (asia C-116/96 REV, Reisebüro Binder, määräys 28.4.1998, Kok. 1998, s. I-1889, 7 kohta).

22 EY 234 artiklassa asetetuissa rajoissa on siis yksinomaan kansallisen tuomioistuimen asiana päättää siitä, saatetaanko asia yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja miltä osin (em. asia Reisebüro Binder, määräyksen 8 kohta).

23 Ennakkoratkaisupyynnön esittäneen tuomioistuimen tehtävänä on näin ollen selittää ennakkoratkaisupyynnössään pääasian oikeudenkäyntiin liittyvät tosiseikat ja oikeudelliset seikat, ne syyt, joiden vuoksi se on päätynyt siihen, että asiassa on tulkittava erityisesti tiettyjä yhteisön oikeuden säännöksiä tai määräyksiä, sekä se yhteys, jonka se katsoo vallitsevan näiden säännösten tai määräysten ja käsillä olevassa asiassa sovellettavan kansallisen lainsäädännön välillä.

24 Yhteisöjen tuomioistuimessa tapahtuvan menettelyn perustana on kansallisen tuomioistuimen esittämä ennakkoratkaisupyyntö. Kuten tämän määräyksen 14 kohdassa on todettu, ainoastaan tämä ennakkoratkaisupyynnön esittämisestä tehty päätös annetaan tiedoksi tietyille osapuolille, kuten jäsenvaltioille, liitteenään EY:n tuomioistuimen perussäännön 20 artiklan mukaisesti asianomaisen valtion viralliselle kielelle tehty käännös.

25 Yhteisöjen tuomioistuin onkin katsonut sellaisessa asiassa, jossa ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin pelkästään toisti päätöksessään kantajien vaatimukset, selostuksen tosiseikoista sekä pääasian asianosaisten esityksissään kehittelemät väitteet ja argumentit, että se, että kansallinen tuomioistuin viittaa pääasian asianosaisten huomautuksiin, jotka sitä paitsi saattavat sisältää eriäviä näkemyksiä kyseisessä tuomioistuimessa vireillä olevasta asiasta, ei riitä takaamaan osapuolille EY:n tuomioistuimen perussäännön 20 artiklan mukaista mahdollisuutta esittää huomautuksia (em. asia Colonia Versicherung ym., määräyksen 8 kohta).

26 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 92 artiklan ja 103 artiklan 1 kohdan perusteella on näin ollen syytä todeta, että yhteisöjen tuomioistuimelle esitetyn kysymyksen tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat selvästi.

Oikeudenkäyntikulut

27 Koska asian käsittely yhteisöjen tuomioistuimessa on pääasian asianosaisten kannalta välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN

on määrännyt seuraavaa:

Cour d'appel de Paris'n esittämää ennakkoratkaisupyyntöä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 27.3.2000, ei oteta tutkittavaksi.

Annettiin Luxemburgissa 28 päivänä kesäkuuta 2000.

R. Grass
kirjaaja

G. C. Rodríguez Iglesias
presidentti